

van onderlinge krachten. De ontdekking van de kracht, die de vormen dezer inwendige beweging beheerste, moest wel een ontzaglijke revolutie teweeg brengen in de techniek.

Deze kracht is ontdekt: het is de electriciteit. De krachten, die de deeltjes in kristallen rangschikken, zijn van elektrische aard. Thans kan men de kleine deeltjes die de elektrische stroom overbrengen laten voortsnellen langs draden en hen ieder commando, ook het zwaarste, doen opvolgen. Hier is de kracht die de fijnste deeltjes der materie beheerst, en door deze kracht te kennen, kan men daarom de fijnste bewegingen verwerklijken en tegelijk de geweldigste kracht ontplooiën, door hem massaal op de materie te laten inwerken. Hier ligt het geheim van de macht van de electriciteit, van zijn snelheid, zijn veelzijdigheid, zijn kracht en zijn fijnheid. En hier, op hetzelfde gebied, maar nog dieper verankerd in de structuur der materie ligt de macht van de kracht die thans bekend staat als „atoom-energie“.

Van E.V.C. naar O.V.B.

Wat we in onze vorige beschouwing reeds als onze mening uitspraken, is inmiddels bewaarheid geworden. De zweer is definitief doorbroken. Rotterdam heeft zich van de landelijke leiding der E.V.C. afgescheiden en is tot oprichting van een afzonderlijke organisatie overgegaan, voorlopig onder de naam „Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.)“ Donderdag 25 Mrt. j.l. zijn de Rotterdamse leden in een massale vergadering bijeen gekomen en hebben daar, met slechts een luttel aantal stemmen tegen, geweigerd langer onder de partij-dictatuur van de C.P.N. in de E.V.C. te blijven.

Voor hen, die deze vergadering meemaakten, was deze in twee opzichten zeker leerzaam. Ten eerste hebben zij, voor zover zij het nog niet wisten, kunnen constateren op welke jammerlijke wijze en met welke jammerlijke argumenten de C.P.N.-elementen trachten het optreden van hun partij te rechtvaardigen, in de trant van „es is niet waar“. En ten tweede konden zij opmerken, hoe sterk onder de aanwezige arbeiders de geest van vernieuwing leeft, de wil om nu eindelijk eens een werkelijke strijdorganisatie op te bouwen en uit de vermolde sfeer van de oude, door diverse partijen als strijdpak gebruikte vakbeweging, te geraken. De arbeiders, die in deze geest tot de arbeiders spraken, werden dan ook met een warm applaus beantwoord. Een feit, waarmee men in de nieuwe O.V.B. terdege rekening zal dienen te houden.

De O.V.B. is dus geboren. Stelt men ons de vraag of we deze geboorte met vreugde kunnen begroeten, dan zullen we niet in staat zijn daarop direct een positief antwoord te geven. Zeker hebben we hier te maken met een poging te komen tot een vorm van organisatie van arbeiders uit de bedrijven, waarbij men de partij-politieke heerszucht wil uitschakelen. Of er in hoeverre deze poging zal slagen, dient afgewacht te worden en zal de toekomst moeten leren. Wat óók van de toekomst zal afhangen is, of deze organisatie zich inderdaad tot een strijdorganisatie zal ontwikkelen. Het weekblad „Nieuwe Strijd“ opent te dien opzichte wel enige perspectieven en spreekt zich uit voor „de omvorming van ons maatschappelijk bestel, waardoor een behoeftenvoorziening gericht op het algemeen welzijn bereikt zal worden en verzekerd blijven door de beschikkingsmacht en de eigendom van grond en productiemiddelen in handen der gemeenschap te brengen. „Echter, er zijn meerdere arbeidersorganisaties, welke een soortgelijke beginselverklaring hebben of hadden en niettemin zijn ze verworden tot een belemmering in de bevrijdingsstrijd der arbeidersklasse. De vraag rijst direct: „Wat ziet men als de gemeenschap?“

Spartacus en het arbei

„Stop even met de voortzetting van de Spartacus-rubriek, schrijver van deze artikeltjes.“ Met deze woorden greep de werkgroep Den Haag deze week in. Al onze protesten, dat een rubriek als deze prompt elke week moet kunnen rekenen op deze hoek van onze krant, mochten niet baten.

Deze werkgroep is sedert kort belast met het werk van „Spartacus op de Vesuvius“, het fonds dat de regelmatige verschijning van de krant wil waarborgen. Ze wil nu in deze hoek en in deze serie haar woord over „Spartacus en“ laten horen. Haar aanspraken zijn groot. Als het er op aan komt, groter dan die van de in deze hoek geplaatste „redacteur“, zo groot, als de noodzakelijkheid van het verschijnen van de krant zelf. Dies de „redacteur“ van de rubriek wordt ditmaal geheel in de hoek gezet. Het woord is aan de werkgroep Den Haag „Spartacus op de Vesuvius“.

Ditmaal komt niet aan de beurt „Spartacus en het arbei“ Wij weten niet wat er verder uit de pen zou vloeien. Wij uit Den Haag schrijven ditmaal over „Spartacus en zijn lezers“.

U weet wel hoe in het algemeen de overdrachten van werkzaamheden gaan. Degeen, die moet overnemen is er op gesteld het zaakje nu maar zo gauw mogelijk te krijgen en degeen, die over moet dragen wil dan, zoals hij of zij zegt, „eerst nog eens alles goed in orde maken“. Dat was ook ditmaal het geval. We kregen zelfs een ogenblik de indruk, dat „De Vesuvius“ Amsterdam te dicht aan het hart lag, hetgeen wij Hagenaars uit geografische overwegingen niet goed konden begrijpen. Maar tijdens de Voorjaarsconferentie is het er dan toch van gekomen, uitvoering te geven aan het reeds weken te voren in de krant gepubliceerde besluit. De Vesuvius met alle lusten en lasten is in Den Haag terecht gekomen. Sedert 4 April is zij geplaatst in de Stortenbekerstraat no. 7 aldaar, p.a. Jac Rijkema.

Vooraf hebben wij eens „poolshoogte“ genomen — U ziet we zijn geografisch ook niet voor een kleintje vervaard — hoe de zaken er voor staan. Over de ontvangsten van Vesuvius behoeven we niet veel mee te delen. De verantwoording heeft regelmatig in de krant gestaan. Het fonds heeft waarachtig niet voor niets bestaan. Toen het begon moesten in korte tijd honderden en honderden gulden oude schuld worden betaald en . . . dat is kunnen gebeuren. Het fonds heeft ons destijds over de gapende afgrond (een ineenstorting) even heen geholpen en doordat we zo ineens althans

Klaar en duidelijk zeggen wat is en wat men wil is eerste noodzaak in deze tijd van algemeen heersende verwarring. Verwarringwekkend is daarom dan ook de naam voor de nieuwe organisatie „Onafhankelijke Vakbeweging“. Ten eerste is nu zo langzamerhand wel bewezen, dat de vakbeweging zichzelf als strijdorganisatie heeft overleefd en geheel is ingegroeid in het uitbuitende staatsapparaat. Ten tweede vragen we ons altijd weer af, wanneer we het woord „onafhankelijk“ lezen; onafhankelijk van wie en van wat? Neen, als men werkelijk een vernieuwend element in de strijd der arbeidersklasse wil zijn of worden, dan dient deze vernieuwing toch zeker ook in de naam tot uitdrukking te komen. Vanzelfsprekend niet in de naam alleen, de gehele opbouw van deze organisatie, de pers en de algemene propaganda zal van dit vernieuwende element doortrokken dienen te zijn. Verhelderend in deze kan de in „Nieuwe Strijd“ geopende discussie-rubriek „Het Vrije

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus“

in heel korte tijd, voorzieningen konden treffen, stelden we alle schuldeisers op de plaats rust, maakten regelingen omtrent verdere afbetalingen en zo kwamen we de eerste directe moeilijkheden te boven. Maar de eerste maand van elk nieuw kwartaal brengt aan de administratie van onze krant nog heel moeilijke ogenblikken en nu wij pas met de Vesuvius in Den Haag zitten, blijkt ons, dat de administratie dringend hulp nodig heeft. Dringend, om de kwartaalposten te kunnen voldoen, o.a. de posterijen en de omzetbelasting. Dezen vooral wachten niet. Wil de krant uitkomen, dan moet de administratie zorgen, dat die posten deze maand betaald zijn.

U kent het spreekwoord „Nieuwe bezems vegen schoon“ en gedachtig aan dat spreekwoord had onze werkgroep zich voorgenomen met een forse actie de noodpositie „weg te vegen“. Maar nu zijn we verrast, want nauwelijks hebben we de zaak in handen of we moeten voor oplossingen zorgen. De administratie van de krant doet namelijk een dringend beroep op een krachtige steun, een stevige bijdrage.

Deze week leggen wij daarom beslag op de rubriek „Spartacus en“ Deze week is het onze rubriek. Hoe ze heet?

„Spartacus op de Vesuvius“
„Spartacus en zijn lezers“
Wat we willen? Drie dingen.

1. Zendt ons de komende week een extra bijdrage. Uit overtuiging, uit medeleven, spoedig en ja, zo veel U kunt.

2. Overweegt of U maandelijks een zeker bedrag kunt bijdragen, of wanneer U dat reeds doet, nog iets meer kunt bijdragen dan U tot dusverre deed. Wikt en weegt niet te lang, maar beslist en zendt ons Uw bericht.

3. Werkgroepen en kernen in het land, pakt de actie mede aan. Wij zenden U circulairems om donateurs voor ons fonds te winnen. Direct aan de slag. Zendt de bedragen bij het begin van elke maand aan ons in.

Ziezo, wij hebben het onze gezegd, over „Spartacus en zijn lezers“. De gewone rubriek kan worden vervolgd: „Spartacus en het arbei“

Lezers, wij rekenen op U! Laat het de volgende week op de Vesuvius postwissels regenen.

Te adresseren aan Jac Rijkema, Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

Werkgroep Den Haag.
„Spartacus op de Vesuvius“.

Woord“ werken. We hopen dan ook, dat daarvan door velen en juist door de gewone man uit het gelid een druk gebruik zal worden gemaakt en de arbeiders van de O.V.B. met elkander door uitwisseling van gedachten zullen komen tot de definitieve vorm waarin deze O.V.B. zal voortbestaan. Dat men door middel van deze gedachten-uitwisseling behalve tot de definitieve naam van de organisatie, ook tot een rijp inzicht in directe taak en doel van de organisatie moet komen, zal onze lezer duidelijk zijn.

Behoeven we er meer van te zeggen? We geloven het niet. Natuurlijk vertolkt ook deze O.V.B. niet, ook in zijn meest ideale organisatievorm niet, de door de Spartacusbond uitgedragen idee van de nieuwe strijdvormen der arbeidersklasse. Ook deze O.V.B. draagt in zich het gevaar van terugvallen in de oude bureaucratiese vakbeweging. Doch we zijn, of moeten toch zijn, voldoende realistisch om te begrijpen, dat we op de weg daarheen met overgangsvormen rekening moeten houden. Zulk een overgangsvorm kan de O.V.B. zijn. In deze O.V.B. zijn bijeen een aantal kameraden, die naar vernieuwing in de klassenstrijd streven al is misschien bij allen niet precies duidelijk langs welke wegen dat moet gaan. Maar, is deze weg ook ons wel geheel duidelijk? Kunnen wij ons er op beroemen daarvan het alpha en omega te bezitten? Niemand zal dat direct bevestigend durven beantwoorden. De discussie daarover wordt nu in de O.V.B. geopend en we kunnen niet anders dan dit voorlopig als een winst beschouwen en aanvaarden.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur: **R. HULSMAN**
Proletariërs aller landen, verenigt U!
Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Van Stap tot Stap

In ons vorige nummer brachten wij het eerste bericht over de afscheiding van Rotterdam van de landelijke organisatie van de E.V.C. en de oprichting van een nieuwe beweging, die de naam, althans voorlopig, heeft aangenomen van Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.).

Het tweede nummer van het weekblad van deze nieuwe organisatie „Nieuwe Strijd“ meldt, dat ook het District Dordrecht van de E.V.C. zich bij de nieuwe beweging heeft aangesloten. Daarbij blijkt echter tevens, dat het bedoelde besluit is genomen door de Plaatselijke Raad van het district Dordrecht. Uit hetgeen wij hieronder zullen betogen, zal blijken, dat het onze bedoeling is, niet alleen zeer objectief tegenover het nieuwe gebeuren te staan, maar dat wij positieve waarden toekennen aan datgene, waarvan nu Rotterdam het initiatief heeft genomen. Maar juist daarom achten wij het noodzakelijk, er de aandacht op te vestigen, dat wij het nemen van een dergelijk besluit door een Plaatselijke Raad, toch niet kunnen bewonderen. De positieve waarden in het zich losscheuren van de C.P.N.-E.V.C. moet o.i. juist daarin worden gezocht, dat men er genoeg van heeft, gebruikt te worden voor partij-politieke doeleinden en dat men bezielde is door de wil, de nieuwe organisatie te doen zijn een instrument van de strijdbereide arbeiders zelf. En al moge dus dit besluit vermoedelijk door de Raad zijn genomen in de overtuiging, dat tegenover de strafgedisciplineerde landelijke leiding van de E.V.C., die direct met haar plan de campagne tegenover de in verzet gekomen gereed blijkt te staan, snel en doortastend optreden dringende noodzaak is, dat mag ons er niet van weerhouden, te constateren, dat zodanige besluiten in feite niet de Raad, maar de leden van het district Dordrecht toekomen. Wij hopen dan ook van ganser harte, dat al het mogelijke zal worden gedaan, die leden zelf in de te nemen beslissingen te betrekken.

DE KERN VAN DE KWESTIE

Wij raken hier tegelijkertijd de kern van de gehele kwestie. Het gaat er immers niet alleen, zelfs in hoofdzaak niet om, of er front moet worden gemaakt tegen de overheersing van de E.V.C. door de C.P.N. Het is algemeen bekend, dat de C.P.N. in de E.V.C. een grotere invloed heeft dan haar in feite, krachtens haar aantal volgingen in die organisatie, toekomt. Zij heeft die invloed verkregen door de toegepaste partijdiscipline en het gekuip en achterbaks gedoe van haar discipelen in de E.V.C. Stel echter, dat de C.P. een groter aantal volgingen had, dan zou zij deze middelen niet hebben behoeven te hanteren, maar dan zou dezelfde overheersende positie op reglementaire wijze zijn verkregen. Zou dan de E.V.C. waardevoller zijn? Zou dan de toestand in de organisatie van de Nederlandse arbeidersklasse beter zijn geweest? Wij menen, eerder slechter. De in de E.V.C. georganiseerde arbeiders zouden zich dan uit vrije wil hebben ingeschakeld in het front van de Russische imperialisten, tegenover de Westerse-imperialisten. Aan het probleem zit dus meer vast.

Er zullen er zijn, die na deze opmerking antwoorden: „Wij zijn het daarmee eens, maar we willen juist daarom, de politiek uit de vakstrijd weren.“

Dat is een oude, tegelijkertijd een in de tegenwoordige verhoudingen wel zeer „verouderde“, gedachte. De strijd van de arbeiders voor betere arbeidsvoorwaarden kon en kan alleen door diegenen als een zuiver economische strijd worden gezien, die de eigenlijke strekking van de klassenstrijd, als een strijd tegen het kapitalistische stelsel, niet erkennen, zij zien slechts in de vakbeweging een organisatie om wat beter levensvoorwaarden, een „rechtvaardiger aandeel“ in de maatschappelijke productie, te verkrijgen. In het nog bloeiende kapitalisme waren het de in klassebewustheid meest achterlijke elementen, zoals ambtenaren

en zich „middenstanders“, gevoelende werknemers, waar deze opvattingen het sterkst leefden. En nochtans was ook bij dezen steeds het verschijnsel, dat hun organisaties door het werkelijke leven werden gedwongen zich min of meer op één of andere politieke organisatie te richten. Ook de burgerlijke democratie, de sociale politiek in de parlementen enz., dwong reeds daartoe. De diverse vakbewegingen werden op deze wijze tot instrumenten van de politieke partijen, waardoor deze laatste hun massabasis kregen. De economische strijdorganisaties van de arbeiders, werden daardoor ondergeschikt aan de politieke strijd, aan de strijd van de politieke partijen. In de vakbeweging overheerste de invloed van de partij. De noodzakelijkheid daarvan, leefde zo sterk, dat zij in de oude sociaal-democratie aanvankelijk gemeengoed was en ook velen van ons, hebben dat in het verleden als vanzelfsprekend aanvaard. Nog altijd hebben de Uniebonden hun politieke oriëntatie en zo heeft dat ook de E.V.C.

EIGEN POLITIEKE WIL.

Nu weten wij wel, dat het verzet daartegen, in de huidige kapitalistische verhoudingen, in het bijzonder het verzet tegen de overheersing van de E.V.C. door de C.P.N., niet geboren wordt uit de eerstgenoemde reactionaire opvattingen. Het verzet van deze kameraden vindt zijn oorzaak in de opgedane ervaring, dat de invloed van de politieke partijen wordt gebruikt, om de politieke belangen van die partijen te dienen en dat die partijen op hun beurt weer ondergeschikt zijn aan de belangen van een of ander heersend stelsel. Maar het is nodig deze dingen duidelijk te zien, om tot de juiste conclusies te komen. De invloed van de politieke partijen op de strijdorganisaties van de arbeiders, heeft dus de bedoeling de arbeidersklasse te beheersen, te dirigeren. De bedoeling van de strijdbereide arbeiders daarentegen is, om door middel van hun strijdorganisaties eigen klassekracht tot een politieke werkelijkheid te maken. Wie de verhoudingen zo ziet, zal nooit het oude reactionaire, a-politieke standpunt innemen, dat de politiek uit de strijd-organisaties moet worden geweerd, maar zal de strijdorganisaties van de arbeiders zelf zien als de eigen politieke wilsuiting van de klasse, tegenover allen, die de arbeiders, op welke wijze dan ook, willen gebruiken.

Christelijke politieke partijen, Katholieke partijen, sociaal-democratie, Stalinisme, Trotskisme, zij hebben, met alle verscheidenheid, toch dit gemeen, dat zij de economische organisaties van de arbeiders gebruiken willen in het uitoefenen en veroveren van politieke macht.

E.V.C.-OPPOSITIE.

Niet het weren van de politieke invloed van anderen en het in die zin „onafhankelijk“ zijn, kan

op zichzelf richtsoer voor een werkelijk strijdbaar arbeidersbeweging zijn. Zelf politiek te maken is de taak van de arbeiders en slechts daarom kan men geen partij-overheersing aanvaarden. Nodig is dus eigen klassepolitiek, die de arbeiders zelf voeren en beheersen. Wanneer dit in voldoende sterke mate doordringt tot de arbeiders in de O.V.B., dan doen zij een paar stevige stappen vooruit. In de grond van de zaak lag deze kwestie direct ter oplossing, toen na het einde van de bezettingstijd de arbeiders voor de vraag kwamen te staan, op welke wijze zij hun klassestrijd opnieuw zouden gaan voeren; waarbij uit de aard van de zaak ook de vraag moest worden opgelost, in welke organisatorische vormen die strijd zou moeten worden gevoerd. In strijdbaarheid hebben van Mei 1945 af de Rotterdamse arbeiders bij de overige Nederlandse arbeiders waachtig niet achtergestaan. Maar terwijl er, toen zij weldra de strijd ingingen, ongetwijfeld symptomen aan de dag traden, dat zij begonnen te begrijpen, dat nieuwe wegen moesten worden ingeslagen en nieuwe organisatievormen moesten groeien, konden ook zij zich niet geheel en al bevrijden van het oude. Sterker nog was dat het geval in het land. En dit feit, gepaard aan de vanzelfsprekende wil van oude politieke leiders en partijen om opnieuw de heerschappij over de arbeiders uit te oefenen, was sterk genoeg, om de strijdende klasse weer te doen terugvallen. De Eenheidsvakbeweging geraakte door allerlei gekup van Stalinistische zijde, weldra in de positie bijwanen te zijn van de C.P.N. Daartegen groeide allerwege wel verzet, maar ook daarbij werden veel fouten gemaakt. Men wachtte op leiding van bovenaf om dat verzet te organiseren, inplaats van te begrijpen, dat juist hier van anderen op diende te worden begonnen. Toen eindelijk dat verweer inderdaad min of meer van bovenaf werd georganiseerd, droeg dat daarvoor alle opmerkelijke eigenschappen. Wij weten hier objectief te spreken, temeer, omdat wij ons bewust zijn, dat ook Spartacisten zich daarmee hebben bezig gehouden en dus dezelfde fouten hebben gemaakt. Ook hier blijkt weer, dat wij slechts winnen, allen bij elkaar, van stap tot stap en uit de ervaringen. Het verzet zou keurig worden voorbereid. Overal zouden eerst de contacten worden gelegd. Eerst, wanneer alles zou zijn geregeld, zouden de arbeiders-leden in het algemeen op de hoogte worden gesteld. Tot in de toppen van de tot Eenheidsvakcentrale verworven organisatie, werden de oppositionele organisatorische verbanden gelegd. Totdat..... het in deze methoden getrainde C.P.N.-element er achter kwam. Op geraffineerde wijze greep dit in en gooide de „prachtige“ voorbereiding in het honderd, waardoor de Stalinisten de overwinning des te sneller wisten te behalen. De oppositie werd afgeslacht, van bestuursfuncties ontheven; van de ledenlijsten afgevoerd. Onder die omstandigheden trok Rotterdam zich terug uit de oppositie, verklaarde loyaal in de E.V.C. verder te zullen werken en maakte, door deze o.i. nieuwe fout, de liquidering van de rest van de oppositie in het land voor de landelijke leiding van de E.V.C. al heel gemakkelijk. Bij voorbaat stond echter voor ieder goed beoordelaar vast, dat naderhand Rotterdam aan de beurt moest komen. Zo was o.i. het verloop van zaken in de E.V.C. Er is geen reden iets te verheimelijken, ook niet, wanneer wij zelf te kort schoten. Alleen zo kan de arbeidersklasse uit nederlagen en fouten nieuwe kracht putten.

DE SITUATIE VAN NU.

De situatie van nu is niet gemakkelijk. Onder slechter voorwaarden als in de afgelopen jaren na 1945, moet door de strijdende Nederlandse arbeiders gepoogd worden een paar stappen vooruit te doen. De vraag die ongetwijfeld de Rotterdamse arbeiders van de O.V.B. stellen is: „wat zal het land doen?“. De vraag die alle door de nieuwe begrippen gegrepen arbeiders stellen is: „Wat zullen de Rotterdamse arbeiders nu trachten te bouwen?“

In dit reeds zo lang geworden, artikel, kunnen die vragen slechts worden samen gevat in een voorlopig algemeen gehouden antwoord.

In Rotterdam zal men moeten trachten te voorkomen, dat de O.V.B., wier naam reeds bedenkelijk is, een ordinaire vijfde vakcentrale gaat worden. Natuurlijk bezitten wij geen illusies, dat nu in eens een bedrijfsbeweging gaat groeien, die voor honderd procent voldoet aan eisen, die zich een strijdbaar arbeidersklasse, die de strijd om de macht gaat voeren, zal stellen. Het zou kinderlijk zijn

dit te verwachten. Maar wanneer de Rotterdamse O.V.B.-arbeiders er begrip voor tonen, dat hun nieuwe organisatie op de grondslag van de bedrijven opgebouwd moet worden, op zodanige wijze, dat zij het organisme zelf volkomen beheersen en wanneer zij er verder van uitgaan, dat hun organisatie slechts dienstbaar moet zijn aan de arbeidersklasse, die als gehele klasse, vanuit de bedrijven, zelf de strijd moet voeren en beheersen, dan is er veel waardevols in een zodanige nieuwe krachtige formatie. Zij kan dan zijn, de stuwkracht van een sterke voorhoede in en van de klasse zelf. Wij hopen, dat dit zal worden nagestreefd. De eerste aanvullingen zijn er, dat men zich in de O.V.B. ernstig de vraag voorlegt, hoe men opnieuw moet beginnen. En wij zijn er van overtuigd, goed te doen, bij alle klassebewuste arbeiders in het land aandacht te vragen, voor dat datgene wat in Rotterdam geschiedt. En met deze aandacht kan niet worden volstaan. Gepoogd zal moeten worden, overal in de bedrijven contacten te leggen, formaties te vormen, die eveneens in die richting werkzaam gaan worden. Daar ligt de mogelijkheid, om van het Rotterdamse gebeuren in zoverre iets goeds te maken, als onder de gegeven verhoudingen mogelijk is. Daar ligt een mogelijkheid, dat de Nederlandse arbeiders, enkele stappen vooruit maken. De ontwikkeling gaat nu eenmaal van stap tot stap. Het komt ons daarbij wenselijk voor, dat de I.F.B.K. zich zuiver bepaalt tot haar propagandistische taak. Zij zal de idee van de zelfbeweging en zelforganisatie van de klasse, principieel dienen te blijven propageren. Maar in het bruisende leven van de klasse mogen gebeurtenissen als zich nu in Rotterdam voordoen niet zonder meer voorbij worden gegaan en elke stap vooruit, die de klasse, of een deel van de klasse poot te doen, moet bij de klaarstbewusten niet alleen vinden een open oog en oor, maar ook de hand om te helpen. In die zin wensen wij Rotterdam alles goeds toe. In die zin mogen zij rekenen op onze trouwe kameraadschap, opdat wij tezamen vorderen, van stap tot stap.

De aantrekking van Drentse gezinnen.

Na de staking van 1924 zochten de fabrikanten naar nog goedkopere arbeidskrachten, door de veenarbeiders van Drente naar Twente te halen. Bij het aanwerven van deze arbeiders was hun de textielindustrie voorgesteld als een voor hen zeer sociaal bedrijf met goede arbeidsvoorwaarden. Maar nauwelijks waren zij in de verschillende bedrijven ingedeeld of spoedig kwam de teleurstelling en de ontdekking dat ze feitelijk van de regen in de drup waren verzeild geraakt. De uitbuiting was hier zeker zo groot als in Drente en spoedig kwamen ze dan ook in verzet, toen ze bemerkten dat al wat hun beloofd was niet nagekomen werd.

De rationalisatie had vele handen in de textielindustrie buiten werking gesteld en hierdoor ontstond een arbeidsreserve, die de patroons weer in staat stelde de lonen nog meer te drukken. Van welk een invloed de rationalisatie op het arbeidsproces was, moge blijken uit het feit, dat na 1929 het aantal bij de arbeidsbeurs ingeschreven werklozen, steeg van 1500 tot ruim 6000. Er was dus meer aanbod dan vraag naar arbeidskrachten en hiervan maakten de patroons een dankbaar gebruik, niet alleen, zoals we schreven om de lonen te drukken, doch ook om allerlei sociale maatregelen, als vakantie etc. uit te stellen. Het twee ploegenstelsel werd

Hoe denkt U daarover?

Onder deze rubriek willen we aan onze lezers gelegenheid geven tot vrije meningsuiting. Problemen, waarvan U denkt, dat ze in de rubrieken van „Spartacus“ thuishoren, maar, die volgens Uw mening tot nu toe niet of onvoldoende in de krant besproken werden, kunnen hier te berde worden gebracht. De geplaatste stukjes liggen dus buiten verantwoordelijkheid der redactie. Het staat een ieder vrij, op het geschrevene nader in te gaan. We hopen op die manier een levendige discussierubriek te verkrijgen en de gelegenheid te hebben geschapen tot het aanroeren van nieuwe vraagstukken.

We geven onze eerste inzender het woord.

IS VERNIEUWING VAN HET ONDERWIJS NOODZAKELIJK?

Als ouderen hebben we allen onderwijs „ge-noten“ in een klassikale school. Een school, waar voor velen „misschien“ vanzelfsprekend, het gedrag van de kinderen bepaald werd door de onderwijzer en door regels, vastgesteld door een hogere instantie.

Op vele scholen is hierin weinig verandering te zien. Ook nu, anno 1948, bestaan nog scholen, waarin b.v. begin en einde der lessen precies op de minuut gaat, maar waar ook de oefeningen voor alle kinderen van een klas precies dezelfde en gelijktijdig zijn. Voor velen is dit laatste wel weer vanzelfsprekend. Bij de inspectie van het onderwijs staan deze scholen vaak als zeer goed aangeschreven.

We willen hier eerst de autoriteit-kwestie bespreken.

Ook in minder starre, soms zelfs zeer gemoedelijke verhouding tussen leerkrachten en kinderen, zal het kind tenslotte moeten gehoorzamen. Taal, ervaring en overwicht van de volwassene zullen de autoriteit aanvaardbaar maken, conflicten voorkomen en herstellen.

Het autoritair gezag wordt niet alleen in de opvoeding nog algemeen aanvaard, het zal voor velen een vraag zijn, of het wel anders kan.

Uit het land van toen en Heide

ingevoerd, met werktijden van 's morgens 5 tot n.m. 2 uur en van 2 uur n.m. tot 11 uur, wat natuurlijk betekende, dat de textielarbeiders geen tijd meer hadden voor ontspanning en ontwikkeling. Een sprekend voorbeeld daarvan is b.v. dat het N.V.V. en de S.D.A.P. er toe moesten overgaan de kaderschool, verbonden aan het Instituut voor Arbeidersontwikkeling, wegens gebrek aan deelnemers te sluiten. Dat een en ander, mede in verband met de rationalisatie en de daarmee gepaard gaande arbeidsintensiteit, eveneens van grote invloed was op de gezondheidstoestand van de werkers en werksters, bewijzen de rapporten van de geneesheren uit die periode. Over de maand Oct. 1937 bleek, dat van het aantal onderzochte nerveuse patiënten 26,2 pCt. geheel en 10,9 pCt. gedeeltelijk door rationalisatie beïnvloed was. Het aantal tuberculose patiënten was, in vergelijking met voorgaande jaren, bijna verdubbeld en ook dit verschijnsel werd door meerdere artsen aan bovengenoemde toestanden toegeschreven. De ontevredenheid werd steeds groter en toen dan ook in 1931 de werkgevers met weer een loonsverlaging van 10 pCt. kwamen, brak weer een conflict

De opvoeder, die dwang verwerpt en alleen door overreding het kind wil leiden, geeft al veel van zijn autoriteit prijs, kan niet de uiteindelijke beslissing voor zich behouden.

In school kan, in een klasse-gesprek over het gedrag van de kinderen, van b.v. een lastpost, of over regelingen in de school, een gevoel voor verantwoordelijkheid groeien. Suggestie zal hierbij zeker een rol spelen.

Enkele opvoeders menen, dat de kinderen nooit echt verantwoordelijk zijn, als ze niet volledig de zelfbeschikking krijgen.

Wat de vrije jeugdbeweging in haar eigen organisatie voor zich eist, wordt nu aan leerlingen als opgave gesteld. Niets zal over het gedrag van leerlingen, over de verhouding van leerlingen en ouderen bealst worden door de volwassenen. Hiervoor treedt alleen in de plaats het gezamenlijk overleg van de kinderen. De ouderen mogen alleen raad geven, of op dezelfde voet als de kinderen mee beslissen. Voor ouderen, die zelf veel kritiek hebben op de tegenwoordige maatschappij-vorm, op de daarbij passende schoolvorm en op allerlei persoonlijke verhoudingen, moeten deze veranderende opvattingen op het gebied van onderwijs en opvoeding, toch ook het overdenken waard zijn. Dat deze vorm van opvoeding in schoolverband mogelijk is, bewijst behalve inrichtingen in Amerika en Engeland de „Werkplaats“ van Kees Boeke in Bilthoven.

Met de zelfregering door de kinderen, staan we aan het begin van een aantal nieuwe problemen. Ook in een kindergemeenschap kan de vorm waarin de regelingen tot stand komen, meerderheids-democratisch of zelfs autoritair worden. Dan zou de wijziging in de schoolvorm weinig veranderen aan de sociale instelling van de kinderen. Dit toch is het doel van deze onderwijsvernieuwing om te komen tot een nieuw inzicht van gemeenschapsverandering.

We moeten hierbij bedenken, dat niemand beter, dan door het zelf te doen of te beleven. Zoals Spartacus dat in zijn eigenorganisatie wil oppassen, zo moeten ook vooral kinderen leren voor zelfdoen in alle opzichten.

De Rekeneenheid in het Communisme

Tussen kapitalisme en communisme ligt de onvermijdelijke overgangperiode. Het is de periode, waarin de mens ook zelf overgaat, waarin hij groeit tot gemeenschapswezen. Wij noemen ons wel communisten, maar wij kunnen dat niet werkelijk zijn. Heel ons dagelijks leven wordt bepaald door handelingen, die deze, op de goederenruil gebaseerde „samenleving“ van ons eist. Waar de mensen in ruilverhouding tegenover elkaar treden houdt de gemeenschap op. Als een fijn vergift vloeit de ruil ongemerkt in alle poriën der samenleving en vergiftigt de verhouding van mens tot mens en daarmee hemzelf. Hij, die dat nog niet bij zichzelf heeft waargenomen en deze onvermijdelijkheid heeft betreedt kan geen goed strijder zijn voor het communisme. Hoe meer vriendschap bij de ruil ten toon wordt gespreid, hoe groter huichelarij, zodat ze maar al te gemakkelijk en vaak in openlijke vijandschap omslaat.

Door het grootste gedeelte der mensheid wordt de ruil echter als een natuurlijke zaak aanvaard. Men verwondert er zich niet over, dat de nabegeleiven bij het opgebaarde lijk met de begrafenisondernemer over de kosten der begraving onderhandelen, dat kunstenaars hun gaven ruilen voor geld en het intellect des professors, evenals de bekwaamheid van de handarbeider een „prijs“ hebben, zij het ook een verschillende.

De eeuwenoude ruil heeft bijna onverwoestbare gewoonten in ons geschapen, die pas kunnen verdwijnen, als de ruil zelf verdwijnt.

Het is daarom ontkenning van de ruilgeest die ons mensen beheerst, wanneer wij menen, dat na het in bezit nemen van grond en productiemiddelen direct overgegaan kan worden tot het nemen naar behoeften. Daarvoor zal de mens nog lang niet rijp zijn, nog daargelaten dat door de desorganisatie van de strijd er allesbehalve overvloed zal zijn. Een vrij nemen zou tot nieuwe strijd en chaos leiden.

Er zal dus verdeeld moeten worden en dan rijst direct de vraag wie zal of zullen dit doen. De oplossing die ons tot nog toe, door allerlei socia-

listen aan de hand wordt gedaan is een systeem van distributie door middel van een bureaucratisch lichaam, dat de voorraden opneemt en „toewijst“. Een centrale uitvoerende macht dus, die door de arbeiders zelf niet gecontroleerd kan worden. Doch dit zeer vertakte en gecompliceerde lichaam zal tevens moeten besluiten wat aangemaakt zal worden, waar te weinig of te veel van is, m.a.w. het zal de behoeften bepalen. Op die manier krijgt het ook de leiding over de industrie en het verplaatsen, indien nodig, van werkkrachten. Afgevaardigden kan men terugroepen naar believen. Dit kan men echter niet toepassen op ambtenaren, op aangestelden. Zo'n apparaat zou niet kunnen werken. Het resultaat zou zijn, dat men weer een lichaam in het leven riep, waarbij het beschikkingrecht uit de handen der producenten is genomen en door zijn zelfstandigheid en eigen belangensfeer de ontwikkeling naar het communisme in de weg staat en regelrecht op staats-socialisme afstevet.

Wij laten buiten bespreking, of zo'n systeem het buiten één of ander soort geld of in elk geval rekeneenheid kan stellen. Het zou niet mogelijk blijken.

De enige methode, waarbij de producent in staat is zelf te bepalen, wat hij aan de samenleving aan producten zal ontnemen, vereist, niet een bureaucratisch lichaam, maar een algemene, door hem zelf vastgestelde, regel, de regel, dat hij terug neemt zoveel als hij geeft.

Het eenvoudigst zou nu zijn, dat hij de producten, die hij met behulp van de werktuigen gemaakt heeft, tot eigen gebruik aanwendde. Daar hij echter een deelproduct maakt, verkeert hij in de noodzaak zijn product om te wisselen voor andere producten, een omstandigheid waarin alle producenten verkeren en die hun samenwerking in de productie nodig maakt. Hij moet dus aan de samenleving evenveel onttrekken als hij er door zijn arbeid aan heeft afgestaan, maar in een andere vorm, en dit kan niet zonder rekenen geschieden. Doch rekenen optellen, aftrekken, vermenigvuldigen en delen, kan alleen gebeuren met dingen die gelijk zijn. Ik kan dan hun gewicht, hun omvang, of hun lengte nemen en ook als de voorwerpen volkomen gelijk zijn, of verschillen althans verwaarloosd kunnen worden, hun aantal. Men kan schrijfmachines van het zelfde fabrikaat bij elkaar optellen, ermee rekenen, maar men kan geen schrijfmachines en ijzeren ledikanten bij elkaar optellen. En toch wordt het gedaan, bv. door de handelaar in oud roest. Voor hem is alles ijzer. Schrijfmachines en ledikanten hebben iets gemeenschappelijks, ze zijn van ijzer en ijzer heeft zwaarte en de oudroesthandelaar vat deze eigenschap slechts in het oog.

Nu kan hij rekenen. En wordt al dit ijzer gesmolten, in de hoogovens tot gelijk gewicht en gegoten, dan hebben zij het zelfde gewicht en kan ik met hun aantal rekenen zoals dan ook gedaan wordt. Doch gelijkheid is nodig om te rekenen, met ongelijke dingen kan men niet rekenen. Een ding heeft verschillende eigenschappen. Het heeft vorm, gewicht, omvang, kleur enz. Wat ik dus doe, wanneer ik reken, is, slechts een dier eigenschappen in het oog vatten, als de andere voor mij van geen betekenis zijn. Zo vatte de oudroesthandelaar alleen het gewicht in het oog, omdat de andere eigenschappen niet voor hem van betekenis waren en de ijzergieterij kon het gewicht gemakshalve verwaarlozen omdat de blokken alle even zwaar zijn. Dit spaart het wegen uit. Feitelijke rekenen wij dus met de eigenschappen der dingen, d.w.z. met één hunner eigenschappen.

Wordt vervolgd.

Weliswaar „gedwongen“, doch niettemin incasseerden ze gaarne de winst. En weer werden de arbeiders met mooie beloften gepaaid. Nooit waren de fabrikanten zo goedgeefs ten opzichte van hun arbeiders als in de afgelopen oorlogsjaren. Telkens weer brachten de arbeiders lappen stof mede naar huis; ze kregen betere voeding via de fabriekskitchens; daarenboven boter, spek, kortom het leek niet op te kunnen. De arbeiders aanvaardden natuurlijk dankbaar al deze goede gaven, maar bleken niettemin de waarde er van op de juiste wijze te schatten en vertelden elkander al, dat het na de oorlog spoedig wel anders zou worden. Het werd inderdaad anders.

Zodra de „Bevrijding“ een feit was geworden veranderde de bijna kameraadschappelijke houding van de Twentse textielbaronnen en trachtte men weer over te schakelen op de van ouds bekende uitbuiting. De Twentse textielarbeider gaf daartegenover echter blijkt toch wel iets in de afgelopen periode te hebben geleerd en aanvaardde niet zo zonder meer de weer opnieuw ingestelde dwang. Alvorens echter deze naoorlogse situatie te behandelen is het noodzakelijk, dat we nog even teruggaan en een overzicht geven van de vakbeweging in de ontwikkeling van de textielindustrie.

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus“

DE MIJNWERKERSSTAKING IN AMERIKA

Herhaalde malen is er in Spartacus op gewezen, dat in het tegenwoordige kapitalisme de vakvereniging uitgediend heeft als wapen van de arbeiders in de klassenstrijd. De conclusie, dat de vakverenigingen de arbeiders niet meer kunnen dienen, geldt niet alleen voor Nederland, maar voor het kapitalisme in de hele wereld. Het geldt ook voor het land waar het kapitalisme een enorme macht heeft bereikt: Amerika.

Op het eerste gezicht schijnt een dergelijke uitspraak volkomen in strijd te zijn met de feiten. De vakverenigingen in Amerika hebben nog een zeer sterke positie en herhaaldelijk komen stakingen voor, ook grote, die door de vakorganisaties worden gesteund. Voornamelijk is dat het geval in de mijnindustrie, waar de U.M.W., met John Lewis aan het hoofd, een schijnbaar zeer scherpe strijd voert.

De mijnwerkersstaking in Amerika is ongetwijfeld een stuk werkelijke klassenstrijd. Het feit, dat deze staking door een vakvereniging wordt geleid, doet daar niets aan af of toe. In deze strijd hebben we nu eens een voorbeeld van een vakvereniging waarvan men niet kan zeggen dat zij zich gewillig door de staat laat onderwerpen. Er is geen twijfel aan, dat de U.M.W. alles op alles zet om haar strijdpositie tegenover de staat te handhaven en te versterken. Maar juist hierdoor komt de beperktheid van de macht van de vakvereniging duidelijker dan ooit naar voren. Bij andere stakingen, met andere vakorganisaties, liet de vakverenigingsleiding de arbeiders meestal onmiddellijk in de steek. Het resultaat was dan, dat de arbeiders meenden de toestand te kunnen verbeteren door een andere leiding in de vakvereniging te kiezen. Ten aanzien van de U.M.W. is deze houding niet mogelijk, want deze organisatie gebruikt inderdaad alle middelen, die haar als vakbeweging ten dienste staan. Daarom is de uiteindelijke machteloosheid van deze organisatie niet het gevolg van een corrupte leiding, maar hij drukt het bankroet uit van het vakverenigingsstelsel zelf.

Op het ogenblik, waarop we dit schrijven, is de staking nog in volle gang en het is nog lang niet uitgemaakt wie in deze strijd de winnende partij zal blijven. Stellig is de rol van de U.M.W. met deze ene staking niet uitgespeeld, ook niet als de strijd in een nederlaag zou eindigen. De materiële en morele reserves van deze grote organisatie zijn nog lang niet uitgeput. De strijd zal ook later worden voortgezet. Maar dit alleen is net voldoende om de positie van de vakvereniging te handhaven. De macht van de kapitaalorganisatie wordt aldoo sterker, de macht, die de strijd der arbeiders tracht dood te drukken, groeit met de dag. Een verzet van de kant van de arbeiders kan daar op de duur alleen tegenop tornen, als het in dezelfde verhouding groeit. Maar dit is met de door de U.M.W. geleide strijd niet het geval. Hij beweegt zich steeds op hetzelfde plan, zonder enig perspectief voor verder ontwikkeling. Daardoor neemt deze strijd het karakter aan van een verdedigingsactie, een laatste, hardnekkige poging van de arbeiders om de oprindende kapitaalmacht tot stilstand te brengen. Maar het positieve element, de organisatie van nieuwe arbeidersmacht ontbreekt volkomen. En hierdoor is ook het uiteindelijke resultaat van dit verzet bepaald.

Om de betekenis van de tegenwoordige strijd te begrijpen, moeten we iets teruggaan in zijn ontwikkelingsgeschiedenis. Tijdens de oorlog waren de kolennijnen door de Amerikaanse staat „genationaliseerd”. Deze „nationalisatie” betekende in werkelijkheid niets anders dan een garantie van de arbeidsvrede door de staat. De winsten bleven vloeien in de zakken der particuliere ondernemers, maar de staat was vertegenwoordigd in de administratie der mijnen. En de arbeiders, nu „staats-employees” geworden, waren onderworpen aan de beperkende maatregelen die tijdens de oorlog voor deze groep golden.

Nog enige tijd na de oorlog, tot Juni 1947 n.l. zijn de Amerikaanse mijnen „staats-eigendom” gebleven. Wij herinneren ons, hoe nog tijdens deze administratie, in de herfst van 1946 de laatste grootste krachtmeting van de mijnwerkers en van de U.M.W. met de staat plaats had. De staking van 1946 leidde tot de gerechtelijke vervolging van Lewis en van de U.M.W., omdat Lewis een rechterlijk bevel, om de staking op te heffen, had genegeerd. Daarbij werd de U.M.W. veroordeeld tot een boete van \$3.500.000.— en Lewis tot

\$10.000. De boete van de U.M.W. werd later door het hooggerechts-hof tot \$700.000 verlaagd.

De mijnwerkersstaking was stellig een der aanleidingen tot het aannemen van de Taft-Hartley-wet, die de macht der vakverenigingen sterk beperkt. Deze wet verbiedt o.a. aan de vakverenigingen een staking uit te roepen of te ondersteunen tijdens de geldigheidsduur van het met de ondernemer afgesloten contract. De U.M.W. heeft echter deze bepaling weten te ontduiken, doordat zij in het contract met de ondernemers de clausule liet opnemen, dat de arbeiders alleen zouden werken „zolang ze daartoe genegen waren”. Dit betekende dus, dat een wegblijven van het werk niet als contractbreuk of als staking kon worden opgevat, immers, het contract verplichtte de arbeiders niet op het werk te komen als ze daar geen zin in hadden.

II.

Naar de opvatting van de U.M.W. is de tegenwoordige strijd in de mijnindustrie geen staking. De arbeiders zijn eenvoudig „niet genegen” te werken en daartoe hebben ze, volgens het met de ondernemers overeengekomen contract, het volste recht.

De aanleiding van de staking ligt in het gebruik van het pensioenfonds, dat in de vorige herfst is opgericht. Toen de U.M.W. in de herfst van 1947 een nieuw contract met de ondernemers afsloot, slaagde ze erin, tal van voordelen te bedingen. Hieronder vallen niet alleen loonsverhogingen en de opname van de beroemde ontduikingsclausule, maar ook de instelling van een pensioenfonds.

Dit pensioenfonds is inderdaad opgericht, en is thans aangegroeid tot een bedrag van \$32.000.000. Er is echter strijd uitgebroken over de kwestie hoe dit fonds zou worden besteed en inderdaad is er nog geen cent uitbetaald.

Over deze kwestie is een rondschriftje gezonden door de leiding van de vakvereniging aan de leden en de dag daarop lagen de mijnen stil. Lewis beroept zich er dus op dat er in het geheel geen staking is afgekondigd. De arbeiders hebben geheel en al uit zichzelf het werk verlaten. Onder dwang van de rechter heeft hij later aan de arbeiders een brief gestuurd waarin werd gezegd dat „wat hem betreft de arbeiders mochten werken als het hen paste”. Deze brief heeft geen eind gemaakt aan de staking. Kort geleden heeft de strijd zich zelfs uitgebreid, doordat de anthracietwerkers, die onder een ander contract werken, in sympathiestaking zijn gegaan. De Taft-Hartley-wet verbiedt solidariteitsstakingen, maar dit heeft de uitbreiding van de strijd niet verhinderd.

Op het ogenblik wordt een nieuwe gerechtelijke vervolging tegen Lewis ingesteld, steunende op de Taft-Hartley-wet. Nu de mijnwerkers geen staats-employees meer zijn, is een ingrijpen van de rechterlijke macht op grond van de oude wetgeving niet meer mogelijk, maar de Taft-Hartley-wet is speciaal in het leven geroepen om in dergelijke gevallen te voorzien. Volgens de U.M.W. is de Taft-Hartley-wet in strijd met de constitutie en het is duidelijk, dat we een nieuwe advocatenrel zijn te wachten, die tot in het hooggerechts-hof zal worden voortgezet.

Hoe deze geschiedenis verder zal verlopen is thans nog moeilijk te zeggen. De tendens van de ontwikkeling is echter overduidelijk. In de mijnindustrie hebben we te doen met een zeer strijd-bereide groep arbeiders, georganiseerd in wat men gewoonlijk noemt een strijdbare vakvereniging. Alle voorwaarden voor het slagen van de vakverenigingsstrijd, wanneer dit mogelijk is, zijn dus aanwezig.

De Amerikaanse staat heeft een nieuwe wetgeving ingesteld, z.g. om de rechten van de arbeiders tegenover de willekeur der vakverenigingen te beschermen. In het bijzonder wil hij de vakvereniging het recht ontnemen om stakingen af te kondigen, omdat hierdoor de „vrijheid van het individu om te werken” zou worden teniet gedaan. Thans wil hij echter diezelfde vakvereniging het bevel doen uitvaardigen om tot het werk terug te keren. Er is dus geen sprake van, dat de staat de macht van de vakvereniging om zijn leden te bevelen zou willen teniet doen. Integendeel, hij wil die macht handhaven en zelfs versterken, mits hij gebruikt wordt, niet om de strijd der arbeiders te ondersteunen, maar om die te breken.

De Amerikaanse vakverenigingen hebben bijna allemaal tegen de Taft-Hartley-wet geprotesteerd. De U.M.W. is echter de enige vakvereniging die het gewaagd heeft deze wet openlijk te negeren en ertegen in verzet te komen. Maar de U.M.W. is een der grootste en machtigste vakorganisaties in Amerika en haar verzet telt zwaar.

De Amerikaanse staat heeft echter besloten de zelfstandige macht der vakverenigingen te breken. Hij moet dit doen, omdat hij zich voorbereidt op de oorlog met Rusland, die van hem een oneindig veel grotere krachtsinspanning zal eisen; dan de vroegere strijd tegen Duitsland en Japan. Alle zwakke plekken in de kapitalistische organisatie van Amerika moeten daarom worden opgeruimd. Een van de zwakste plekken is ongetwijfeld de onzekerheid van de arbeidsvrede en daarom moeten de maatregelen, die genomen worden om deze vrede te verzekeren, met alle middelen worden doorgezet. Openlijk fascistische onderdrukingsmaatregelen kan de Amerikaanse staat zich echter niet zo gemakkelijk veroorloven, omdat hierdoor andere verzetsbronnen zouden kunnen worden opengelegd. Daarom moet hij de moeilijker weg gaan van de z.g. „democratische” organisatie. Het uiteindelijke doel is echter hetzelfde, nl. de volkomen onderwerping van de arbeiders aan de staat, in dit geval door middel van de vakorganisatie. De tegenwoordige strijd met de U.M.W. zal leren, in hoeverre de Amerikaanse staat erin slaagt, dit resultaat te bereiken.

Spartacus en het arbeidersfront

Deze week kwam opnieuw, door on- verwachtse belangrijke copy, (wij wijzen op het artikel „mijnwerkersstaking in Amerika” en „Van Stap tot Stap”) onze rubriek „Spartacus enz.” in het gedrang. Wij nemen ons voor de volgende week de rubriek te hervatten.

Maar nu we toch even aan het woord zijn, kunnen we niet nalaten, nog even een goed woord te doen voor de werkgroep „Spartacus op de Vesuvius”, die ons de vorige week zo heerlijk dwars zat.

Heeft U uw bijdrage al gestort? Het adres voor uw postwissel is: Jac Rijpkema, Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

Vacantieweek 1948

De laatste weken is het aantal aanmeldingen voor de vacantieweek in Putten, die gehouden zal worden van 7 tot 14 Augustus, al aardig toegenomen. Van de circa 90 plaatsen is nu de helft besteld. Binnenkort moet de inschrijving worden gesloten. Wij verwachten daarom, dat de kameraden die zich nog niet opgaven, dat nu binnen veertien dagen zullen doen. Voor hen, die het eventueel nog niet weten: het kamphuis ligt in een van de mooiste delen van de Veluwe. Het is praktisch ingericht, met heldere frisse slaapzalen en een mooi dagverblijf. De kosten bedragen f. 25.— per persoon, maar daar is dan ook alles bij inbegrepen, ook de bediening. Het wordt dus een week van volstrekte vakantie, ook voor de vrouwen. Het verschuldigde moet in bedragen van f. 3.— per maand worden voldaan. Voor kinderen tot 10 jaar, halve prijs.

Kameraden, wilt ge nog mee, dan niet langer uitstellen. Nu beslissen. Aanmelden bij C. v. d. Kuil, 1e Oostenparkstraat 127 II, Amsterdam-Oost. WERKGROEP VACANTIEWERK.

1 MEI 1948

PRUS 12 CENT

Be Jaargang No 18

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Mei 1948

Van strijddag voor de arbeidersklasse is deze dag door de grote „arbeiders-partijen” al sinds jaren tot feestdag voor de arbeiders geproclameerd.

1 Mei 1948..... een feestdag voor de arbeiders? Neen. Er is geen enkele reden om feest te vieren, temidden van zoveel na-oorlogs-ellende, temidden van zoveel oorlogsgeweld en dreiging.

Als we denken aan de arbeidsstrijd in de eerste Meidagen, aan de offers, die de arbeiders in de loop der jaren gedurende massa-acties en ook in de strijd van kleinere omvang, gebracht hebben, dan vragen we ons onwillekeurig af, of dit alles te vergeefs geweest is.

De hoop, die de eerste socialistenvulde, toen ze meenden het glogen van een nieuwe dageraad, het opmarcheren van de arbeidersklasse naar een nieuwe toekomst te zien, is ijdel gebleken.

We zien alom een steeds groter wordende onderdrukking van de arbeidersklasse; ons beste wapen, de werkstaking, wordt ons ontnomen. Waar de staking niet officieel verboden is, daar wordt ze toch in praktijk onwettig verklaard. En, waar de arbeiders, ondanks de enorme tegenwerking, toch in verzet komen, daar wordt dit verzet telkens neergeslagen en moeten zij het onderspit delven.

Ten tijde van de eerste Meidag-viering stonden de arbeiders aan de drempel van een nieuwe tijd. Voordien leefden ze in een toestand van volkomen slavernij. Die eerste Meidag was het symbool van het nieuwe bewustzijn, het nieuwe weten der arbeiders. Voor het eerst begonnen zij georganiseerd te strijden, voor het eerst beseften zij, dat zij allen tezamen een macht konden vormen.

Nu staan we weer op de drempel van een nieuwe tijd. Oude waarden, oude organisatievormen hebben afgedaan, ja hebben zich vaak als een ballast in de strijd

getoond. De vroegere ideeën over de machtsvorming der arbeiders zijn onhoudbaar gebleken. De arbeiders moeten zoeken, moeten zich bezinnen op nieuwe vormen van strijd, andere machtsvorming. Dit moet zijn tijd hebben, dit kost offers, nu en in de toekomst. Als we bedenken hoe onze vroegere strijdmakers, onze pioniers gestreden hebben om de toen nieuwe ideeën bij de arbeidersklasse ingang te doen vinden, om te gemeengoed te maken van alle arbeiders, dan kunnen we eerst goed begrijpen hoe moeilijk onze taak nu is.

Laten we geen struisvogelpolitiek voeren. Laten we ons er van bewust zijn, dat deze Meidag staat in een tijd, die zeer zwaar is voor de arbeidersklasse. Maar ook in een tijd, waar het lot van de gehele mensheid afhangt, van het inzicht, het bewustzijn, de strijdvaardigheid van juist deze klasse. Als de arbeidersklasse zich niet kan bevrijden van het juk van het kapitalisme, als zij niet in staat is haar klasse-macht te vormen boven en buiten alle politieke partijen, boven en buiten elk persoonlijk belang, dan worden we binnen afzienbare tijd in een nieuwe wereldoorlog gestort.

Daarom moet de eerste Mei 1948, niet een feestdag zijn, niet een dag van grote, brallige demonstraties, die inwendig hol zijn, maar een dag van ernstig bezinnen op de nieuwe waarden in de klasse-strijd. De waarden, die gelegen zijn in de zelf-actie van de arbeiders, die we overal vinden, waar de arbeiders zelfstandig de strijd voeren en waar zij niet de macht uit handen geven aan partij- of vakbondleiders.

De nieuwe waarden, die ook gelegen zijn in het nieuwe inzicht omtrent doel en wezen van de strijd zelf.

De noodzaak groeit en de tijd rijpt voor de arbeiders om zelf de productie en distributie ter hand te nemen. Dit inzicht

moet en zal groeien in de strijd. Aan ons de taak om de arbeiders met deze gedachten vertrouwd te maken, om hen te doen inzien, dat het niet anders kan en dat het zo moet, omdat we geen andere keus hebben. Zelf moeten we begrijpen, dat ook wij pioniers zijn voor het nieuwe, zoals eens de eerste Meistrijders dit geweest zijn, en dat onze worsteling een moeizame is, die iedere dag opnieuw taai volharding en standvastigheid eist.

Als de Meidag 1948 staat in dit teken, als deze dag een ernstige dag wordt, een dag van bezinnen en verzamelen van nieuwe moed voor de komende strijd, dan is het nog waard een Meidag te houden.

Mei-vergaderingen

Wij wekken de kameraden in Amsterdam en Den Haag op de Meivergaderingen hieronder aangekondigd, te bezoeken:

Amsterdam: De bijeenkomst wordt georganiseerd door het plaatselijk comité van de I.F.B.K. De samenkomst vangt om acht uur aan en wordt gehouden in gebouw Frascati in de Nes. Kaarten zijn bij de leden van de I.F.B.K. en bevriende organisaties verkrijgbaar en voorts aan de zaal. Zaal open half acht.

De kameraden A. v. d. Bom, L. J. Bot en Bertus Nansink zullen met nog een kameraad uit de bedrijven het woord voeren. Voorts kan worden meegedeeld, dat de zangvereniging „Steeds Voorwaarts” en het accordeon-ensemble Thony Holshuijsen hun medewerking verlenen; terwijl bovendien Jo Priem zal declameren.

Den Haag: De bijeenkomst wordt door de liberale organisaties, de I.F.B.K. en Spartacus georganiseerd. Ook deze bijeenkomst wordt a.s. Zaterdag gehouden en vangt om acht uur aan. Zij vindt plaats in het gebouw de Ruyterstraat 67. Kaarten bij de verschillende kameraden en aan de zaal verkrijgbaar. Toegangspreis 35 ct.

Sprekers zijn: Joh. Nieuwenhuis, G. Hiemstra en G. Reijnders. Het zangkoor Libertas verleent zijn medewerking, terwijl ook accordeonmuziek wordt gegeven.